

AUDIOVIZUÁLNÍ MÉDIA V POSTMEDIÁLNÍCH STRUKTURÁCH

Proč se média tříští a transformují, at je to rozhlas, film, hudební průmysl, TV, jaká je povaha struktur ve kterých dnes hledají ukotvení a jak se tím redefinují? Jsme součástí obecné krize, procesu redefinice klasického myšlení o médiích, příchodu internetu nebo jiných nových médií?. Tendence dneška - cross media, intermedia, transmedia, konvergence, remediace - jsou něčím novým, nebo jen průvodním jevem procesů, které nastávají v různých podobách přirozeně a pravidelně? Stejně jako je rec artikulace dechu, jsou media artikulaci různých typu energie. Je třeba se podívat, jak se etablojí média z predmedialních forem komunikace, jaky je jejich charakter, na specifické způsoby artikulace či frazování jejich subjektu, čemu slouží, jaké typy sémantických struktur používají (jazyky a gramatiky), kde jsou limity jejich simulace reality, jaké jsou institucionální procesy a aparát nutný k fungování media. Právě strukturální schema media (gramatika která vytváří jeho sémantickou síť) je zásadní pro jeho obsah a schopnost předávat sdělení, chapejme ji jako reprezentaci zkušenosti. Jak se otiskují a prolínají media do jiných medií a postmedialních struktur, jak se synchronizuje jejich frazování.

pojem postmediality

Postmediální je, když se určité médium, které si za dobu své existence vyprofilovalo nějakou charakteristickou formu a strukturu své "řeči", nyní ocitá v prostředí, kde struktura s vyšší vyjadřovací schopností jej dokáže nejen pojmout ale i rozšířit o nové možnosti. Třeba narativní médium, kde se vše odehrává v jednom kontextu, at už je to třeba literatura nebo klasický film, je najednou v hyper-médiu, které může zpracovat mnoho knih a filmů vedle sebe, pro všechny vytvořit specifický kontext a ještě je mezi sebou propojovat podle kritérií o kterých to klasické médium nemá ani tušení.

Na příkladu filmu vidíme, jak se od původního celuloidového pásu rozvíjí do nových forem: digitálního DVD a segmentu home video, live cinema - resamplování na principu VJského vidění mediální reality, dekompozice a anotace filmu - hypermediální spojení s textem či přeřazení posloupností, mediaarchivy - klasifikace a zpřítomnění vzdáleného a nedostupného. Vše zcela nové přístupy k filmu, neexistující v klasickém médiu. Přitom dochází i k transformaci původní hierarchické feudální struktury filmových institucí. Sakrální kinosál je rozbit do tisíce forem, nedostupné výrobní prostředky filmových studií ovládaných distribučními korporacemi a teritoriální distribuce je překonána sdílením na internetu a mobilním telefonem schopným film přehrát i natočit.

Procesy této transformace: dematerializace, digitalizace, fragmentace, komprese.

gramatiky a metakódy

V běžné databázi - slovníku je identifikace nebo význam daný průsečíkem nějakých jmenných prostorů, například seznam odborných termínů, seznam jmen, seznam měst. V jednom slovníkovém poli máme uchovaný význam na karteziánském principu myšlení. Části informace jsou od sebe separované a jejich spojení je dáno vnější konstrukcí s frázováním matematickou iterací.

V sémantické síti jakožto postmediální struktuře máme uspořádané prvky, jejichž organizace má poměrně volnější způsob navazání významu - v libovolných propojeních s ostatními bunkami. Informace není dána externí konstrukcí, ale je přítomna přímo v síti a vzniká komunikací pomocí

tech vazeb. Symbolická iterace z jednoho pojmu na jiný je uskutečněna přechodem po síti, pomocí kontextu a vazeb. Ačkoli je taková struktura ideální pro znakovou reprezentaci, může až příliš smývat rozdíly, nepochybně je však charakteristická pro vizuální formy.

Médium je frázováno strukturami pocházejícími odjinud (případ databáze) nebo přesněji strukturami vyššího stupně složitosti propojení (v síti), podobně jako gramatika jazyka již neukazuje lineárně na objekty reálného světa jako jazyk sám, ale na jazyk jako takový, přičemž se od něho liší jen typem a složitostí vazeb mezi pojmy.

Tato artikulace prostředí vyvolává potřebu proudu (zivotodarne) energie, uspořádání do procesů a kódů, kodifikuje a definuje tento proud, jako usporadání informací do databáze vyvolava potřebu prisunu nových a nových informací pro její formování nebo v síti tendence sebeorganizování spouští komunikační procesy.

Vytvářené struktury jsou paměť média a určují senzitivitu jeho jazyka, která znamená kulturní vývoj.

mediální ekologie

Když do systému představ člověka o realitě vstoupí nový vjem a kontextualizuje se, vzniká nové prostředí, nový systém. Člověk má velkou schopnost identifikovat zda jednotlivé části do sebe zapadají, nikoli však zda symbolický systém stále odpovídá realitě. Tím je člověk většinou chycen v pasti konsenzuální reality vytvářené médii a procesů, který jejich aparát pro něho programuje. Vyžaduje značné úsilí dekodovat nové formy manipulace, různé interpretace se střetávají a soupeří. Bój nastává v důsledku expanze sémantických systémů s imperativní (imperialistickou, často vydávanou za demokratickou) strukturou, které nejsou schopné v informačním organismu koexistovat ekologickým způsobem.

Lidská schopnost podléhat simulakru a rozlišovat je. Používání znakových, ikonických a obrazových forem komunikace médii TV, filmu, WWW, digitálních her, reklamy, jejich dispozice pro vyvolání charakteristického jednání (potlačení diferenciací) a šíření různých typů gramotnosti ve společnosti (rozvoj diferenciací). Technologie jsou připraveny generovat naši realitu v reálném čase a prosadit designované sémantické mapy. Nakolik odlišné mapy používá náboženství, propaganda, věda a umění, jakou mají osobní heuristické mapy dimenzi v porovnání s nimi?

Je ovšem otázkou, jak probíhá nepojmová komunikace.

michal.klodner

Virtuální sv?ty, simulakra jako Baudrillardovský sémiotický koncept
Stupn? odd?lení ?lov?ka od reality, koncept reality
Struktury znakových kód? a znakové komunikace
Struktury obrazu a vizuální komunikace
Pojmová a nepojmová simulakra, koncept dimenze
V?domá a nev?domá komunikace, racionální a archaická komunikace
Lidská schopnost podléhat simulakru a rozli?ovat je, koncept kontextu

Dispozice audiovizuálních médií vytvá?et simulakra

Formální aspekty horkých (hypnotických) a chladných médií

Cyberspace - zpřítomnění vzdáleného = transformace času a prostoru

Noam Chomsky
Marshall McLuhan
Vilem Flusser
Lev Manovich

ja vim ze post-cokoli je dost zdevalvovana predpona v posledni dobe, ale
me se libi její urcita dekadence.

(sampling kolaz montaz dekompozice)

frazovani subjektu z nej oddeluje novou vrstvu, která je novým médiem, není tedy
frazována hranice, predel, interface mezi starým a novým médiem (artikulující +
artikulované = medium)?

Matematicke posloupnosti a iterace, symbolicke posloupnosti a iterace - Chomskeho
typy gramatických struktur a role kontextu

Gramatiky semiotických struktur - definice médií v síti, komunikace v sítích
(kontext), uzly charakteristicke pro medium a uzly propojující subsite.

Univerzalita site versus fyzicke limity rustu site a integrita jejich struktur
(selekce na zaklade zivotaschopnosti).

artikulace premenena ve zkusenost se stabilizuje pretvarenim myslenkovych
kombinatornich vazeb do trvalejsich chemickych, zkusenost reality je tak spjata s
nasim telem a vegetativními procesy

ja jeste nemam uplne presne system pro typologii medií, nad tim ted
premyslim, takže nevím jestli je medium internet, world wide web nebo
cyberspace, což jsou různé pojmy, ale něco z toho určite

authoring je zajímavá činnost, je to takové tkání nitky které mají různé směry a existují ve svých klasických médiích do vyššího celku, který je už vlastně pro ně postmedialní, patří už nějakému vyššímu médiu, je to podobně jako typografický návrh pro tisk - imaginativní fáze

znak - interpretace je či není v souladu s významem

symbol - interpretace je vždy součástí významu symbolu